

Oft skulde være fri. Det har den nuværende ærede Minister ikke foreslaaet. Jeg havde ventet, at det var en af de Artiller, som han vilde først og fremmest have foreslaaet skulde være toldfri, og det kan dog ikke være ham ubekjendt, at baade de tidligere Regjeringer bestandig have optaget Forslaget om Tøldfrihed for Ost i deres Lovforslag, og at ogsaa dette Thing, i hvilket, som vi hørte for et Par Dage siden, jo Gaardmandsklassen er ganske særlig repræsenteret, i den Grad, at man er tilbøielig til fra en vis Side at kalde dette Things Flertal „Gaardmandsklassens Repræsentation“, og hvis Mandater altsaa maa have særlig Fordel af, at der er høje Priser paa Ost, aldrig nogensinde har havt den mindste Indvending mod Tøldfrihed. Fra den nuværende ærede Ministers Side fremkommer ikke noget Forslag om Tøldfrihed for Ost, tværtimod fremkommer der Forslag om Tøldfrihed for Salt, hvorved Beskyttelsen for Ost forøges. Der er ogsaa andre Fabrikationer, i hvilke Salt bruges, f. Ex. i Garverier, og det anvendes sikkert ogsaa i andre. Disse Fabrikationer, som alle nyde mere eller mindre Beskyttelse, faae herved forøget Beskyttelse, naar Saltolden ophæves. Paa den anden Side er dette Forslag en stor Uretfærdighed mod Saltraffinaderier. Den ærede Minister har gjentagne Gange yttret en levende Interesse for den indenlandske Fabrikation og udtalt, at man paa ingen Maade burde formindste eller nedfætte Beskyttelsen, førend omtrent Alle vare enige om, at den kunde undværes eller Tølden nedsettes; i den Retning gik den ærede Ministers Udtalelser ifjor. Nu foreslaar den ærede Minister, at Tølden paa Salt fuldstændig skal ophæves, men han har ikke foreslaaet, at Tølden paa Kul skal ophæves, og Saltraffinaderierne bruge Kul i et temmelig betydeligt Omfang, hvorimod de udenlandske Raffinaderier ere frie for en tilsvarende Tøld. Jeg har set Udtalelser fra Saltfabrikanter, som gaa i den Retning, at det vil være Raffinaderiernes fuldstændige Ruin, ikke at Saltolden ophæves, men at den ophæves, naar Kultølden vedbliver. I det Forslag, som fremkom fra Folkethingets Side, vil det ogsaa bestandig findes, at der er iagttaget denne Forbindelse mellem Saltolden og Kultølden. Her have vi et Tilfælde, hvor Regjeringen har ment, at man uden videre kunde bortskjære en Tøldsat, men hvor den er kommen til at støde an til den ene eller den anden Side derved. — Det næste Punkt er Spisevarer: i Tøldloven findes der, saavidt jeg erindrer, fire forskjellige Artiller, som tilsammen indbringe cirka 30,000 Kroner. Den nuværende Tøld paa Spisevarer, det vil sige tilberedte og hermetisk tilslukkede Spisevarer, Rager og deslige er 7 Skilling. Regjeringen har hidtil bestandig foreslaaet, at den skulde forhøjes til 8 Skilling eller 16 Ore, Folkethinget har regelmæssig tiltraadt det; der har været Stemning i tidligere Udvalg for at gaa videre, men det er bleven opløst, at, hvis man gif

videre, vilde man modarbejde sit Niemed: at faae flere Penge i Statskassen, thi derved forøgede man Beskyttelsen, og Indførselen blev afbrudt; det er ogsaa en af de Artiller, hvor man er nødt til at begrænde sig, naar man vil opnaa sin Hensigt. Regjeringen har desuagtet ikke havt mindste Betænelighed ved at forhøje Tølden til 25 Ore, derved bliver Beskyttelsen ganske betydelig forøget, og jeg tror ikke, at der vil komme mere ind i Statskassen ad den Vej. — Med Hensyn til raffineret Sukker, da er det Landstingets Forslag, som foreligger, her har Folkethinget paa en aldetes bestemt Maade givet tilkjende, at det ikke vil tage en saadan ubetydelig Nedsættelse af raffineret Sukker fra 13½ til 12½ Ore, det er en Nedsættelse, som Forbrugerne ikke ville kunne mærke, det vil omtrent ingen Betydning faae for Forbrugerne, og den Beskyttelse, som nu raffineret Sukker har, er saa betydelig, at det kan taale en langt større Nedsættelse. The svarer nu en Tøld af 16 Skilling, Regjeringen foreslog den i et tidligere Forslag 1871—72 forhøjet til 20 Skilling, i 1873 ligeledes til 42 Ore. Folkethinget har hidtil sluttet sig dertil med en lille Forandring, idet man kun har forandret 42 til 40; nu foreslaar Regjeringen dette sat noget op. Det kan herved atter erindres, at ganske sikkert vil Forbrugen af The aftage, naar vi sætte det høiere, og jeg vil desuden bemærke med Hensyn til The, at det er en af de Artiller, med Hensyn til hvilken jeg for mit Vedkommende har en vis Betænelighed ved at forhøje den. Jeg tror, at man vilde handle mere konsekvent, hvis man blev staaende ved den nuværende Tøldsat og slet ikke foreslog den forhøjet, men i alt Fald bør man paa ingen Maade gaa videre end til 40 Ore. — Det vigtigste Punkt i den høitærede Ministers Forslag er Tobak. Ved Hjælp af Tobak mener Ministeren at faae henimod Halvdelen af det Understud dækket, som er fremkommet ved Nedsættelserne paa andre Ting. Jeg vil tillade mig at erindre om Fremgangsmaaden ved Tobakstølden. I 1863 var Tølden 1½ Skilling pr. Pund, i 1863 blev den sat op til 5 Skilling, i 1864 med Krigsskatten til 7 Skilling, i 1871 foreslaar Regjeringen, at den skulde forhøjes til 10 Skilling pr. Pund, i 1872 foreslaar Regjeringen, at den skulde forhøjes til 12 Skilling pr. Pund, og i 1873 blev dette Forslag gjenoptaget med 25 Ore pr. Pund. Folkethinget stillede sig ligeoverfor det første Forslag i 1871 paa den Maade, at det sluttede sig til det i Principet, naar ikke andet kunde være. Standpunktet var dengang forskjelligt fra nu; det var dengang, at Finanterne ikke kunde undvære Indtægter eller i al Fald ikke i væsentlig Grad undvære Indtægter, og at man maatte se at faae Dækning saa vidt muligt, altsaa strækte sig saa langt som muligt med Forhøielser af Tølden. Denne Nødvendighed er nu fuldstændig bortfalden, og der er desuden kommen en